

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoZm/64/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113208233
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3113208233.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobcu CD Consulting s.r.o. so sídlom Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, Praha 3, 130 00, ČR, IČO 264 29 705, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO 36 864 421 proti žalovanému C. B., bytom Q. XXX/XXX, M. o zaplatenie zmenkovej sumy 192,- Eur, zmenkového úroku, úroku zo zmenkovej sumy a zmenkovej odmeny, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 36CbZm/147/2013-33 zo dňa 28.08.2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia zmenkovej sumy 192,- Eur, so zmenkovým úrokom 0,25% denne zo sumy 192,- Eur od 30.07.2010 do zaplatenia, 6% ročným úrokom zo zmenkovej sumy 192,- Eur od 30.10.2010 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 0,64 Eur podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je spor zo zmenky, ktorá plní zabezpečovaciu funkciu vo vzťahu k peňažnému záväzku žalovaného (vystaviteľa zmenky) vrátiť poskytnuté finančné prostriedky vyplývajúce zo zmluvy o úveru č. 301000005. Žalobca nadobudol práva zo zmenky indosamentom od remitenta zmenky Pohotovosť s.r.o., IČO 35 807 598 (veriteľ). Zmenka bola vystavená podľa slovenského práva, miesto vystavenia i platobné miesto sa nachádzajú na území SR. Vzhľadom k tomu sa daná vec spravuje právnym poriadkom SR, ktoré zodpovedá rozumnému usporiadaniu záväzkového vzťahu k účastníkom konania (§ 10 a 11 zák. č. 97/1963 Zb. o Medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov). Ako vyplýva zo zmluvy o úvere č. 301000005, uzatváral túto zmluvu veriteľ Pohotovosť s.r.o. ako dodávateľ v rámci svojej obchodnej činnosti (§ 52 ods. 3 O.z.). Žalovaný predmetnú zmluvu uzavrel ako dlžník - fyzická osoba, nepodnikateľ, je vystaviteľom predmetnej zmenky a tento subjekt považoval súd za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 O.z. Úverovú zmluvu vyhodnotil ako predtlačенú formulárovú typovú zmluvu, pri ktorej dlžník nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, najmä keď jej súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej iba VPPÚ), ktoré spotrebiteľ nemôže vôbec ovplyvniť. Povaha zmluvy je teda adhézna, nakoľko spotrebiteľ ju mohol prijať ako celok, alebo odmietnuť. Predmetnú zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 O.z. Pokiaľ veriteľ použil pri spotrebiteľskej zmluve podporne Obchodný zákonník (bod 20) VPPÚ. Naráža na prednosť ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy a tiež vykonávacích predpisov k nemu. Mal za zistené, že z textu predmetnej zmenky je zrejmé, že vystaviteľ zmenky sa zaviazal zaplatiť zmenkový úrok vo výške 0,25% denne. Vzhľadom na výšku tohto úroku, ako aj na poznatky súdu z rozhodovacej činnosti, predpokladal nekalú povahu viacerých zmluvných podmienok, dohodnutých v zmluve o úvere, vrátane dohody zmluvných strán o sankciách pre prípad omeškania dlžníka (spotrebiteľa) s vrátením poskytnutých finančných prostriedkov a dohody o zabezpečení záväzku dlžníka, na ktorých bola založená predmetná žaloba. Z uvedeného dôvodu v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS z 05.04.1993

o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmluvách na účely preskúmania prípadnej nekalého povahy zmluvnej podmienky v tejto veci, zaoberal sa zmluvou o úvere č. 301000005 zo dňa 29.03.2010, vrátane VPPÚ. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou 93/13/EHS z 05.04.1993 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Je potrebné zdôrazniť, že článok 6 bod 1 uvedenej smernice je kogentným ustanovením, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy práv, ktoré zmluva nastoľuje, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi zmluvnými stranami znova obnovuje rovnosť a tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Na základe toho je vnútroštátny súd povinný preskúmať ex offi nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. V zmysle článku 6 ods. 1 uvedenej smernice, nekalá podmienka nezaväzuje spotrebiteľa a v tejto súvislosti nie je potrebné, aby spotrebiteľ vopred úspešne napadol túto podmienku. Z toho vyplýva, že v rámci súdneho konania, ktoré je založené na zmenke, súd musí aj bez námietok dlžníka skúmať nekalú povahu zmluvných podmienok, z ktorých zmenka vychádza, prípadne, ktoré sú priamo konkrétne premietnuté v zmenke a poskytnúť ochranu právam spotrebiteľa. Tomuto nebránia ani ustanovenia zákona č. 191/1950 Z.z. o zmenkách a šekoch v znení neskorších predpisov (najmä článku I § 10 a § 17), ktoré sa týkajú všeobecne zmenky, jej účastníkov a námietok dlžníka voči zmenke. Súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať platnosť predmetnej zmenky a dohody o jej vyplnení, aktívnu legitímáciu majiteľa zmenky na uplatnenie práv zo zmenky, oprávnenosť postupu pri vyplňovaní blankozmenky a tiež nekalú povahu zmluvných podmienok dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve na základe, ktorej vznikol záväzok, ktorý zmenka zabezpečuje a ktorou bolo vydanie zmenky predvídané. V prípade zistených nedostatkov je súd povinný konštatovať rozpor práv uplatnený zo zmenky zo zákona. Ochrana, ktorú smernica 93/13/EHS priznáva spotrebiteľom sa vzťahuje na prípad, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku zdrží namietania nekalého povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením, alebo preto, že je odradený od uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by mu vznikli v súdnom konaní. Tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu, zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Toto právo sa nezaručuje len tomu, ktorý uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti ktorému je uplatňované nejaké právo. Predmetná zmenka bola v zmysle bodu 14 VPPÚ, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere č. 301000005 vystavená žalovaným ako blankozmenka na zabezpečenie záväzku dlžníka (žalovaného) vyplývajúceho mu s uvedenou zmluvou o úvere voči veriteľovi ako remitentovi. Z citovaného ustanovenia bodu 14 VPPÚ vyplýva, že obsahuje dohodu zmluvných strán predmetnej zmluvy o úvere o zabezpečení záväzku dlžníka vyplývajúceho mu zo zmluvy blankozmenkou a o vyplňovaní práve k tejto blankozmenke. Zmluva tu konštatuje, že bola vystavená blankozmenkou a obsahuje dohodu o tom, ako má byť zmenka vyplnená. Po preskúmaní tohto zmluvného dojednania v súlade s kritériami, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, súd zistil, že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 O.z. neplatné a teda nezaväzujú dlžníka, ktorý v danom zmluvnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ. V písomnom vyhotovení zmluvy o úvere žalovaný ako dlžník vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy, ako aj s obsahom plnomocenístiev v nej uvedených a súhlasí s VPPÚ, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z uvedeného vyplýva, že VPPÚ obsahujú vopred veriteľom navrhnuté zmluvné podmienky a aj keď žalovaný formálne vyhlásil, že nemá k nim žiadne výhrady, je zrejmé, že i v prípade námietok, by žalovaný nemal reálnu možnosť ovplyvniť podstatu dohodnutých zmluvných podmienok a mohol ich ako dlžník iba akceptovať ako celok, alebo ich odmietnuť. Z uvedeného je zrejmé, že VPPÚ nemožno považovať za individuálne dohodnuté zmluvné podmienky. Okrem toho v bode 5 VPPÚ veriteľ a dlžník uzavreli dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov ako formu zabezpečenia uspokojenia pohľadávky veriteľa. V bode 16 VPPÚ splnomocnil dlžník veriteľa na predaj cenných papierov, ktorých je vlastníkom, tiež za účelom zabezpečenia riadneho a včasného splnenia záväzku žalovaného zo zmluvy o úvere. Za tým istým účelom obsahuje predmetná zmluva aj inštitút notárskej zápisnice ako exekučného titulu a záložnej zmluvy. Dohoda veriteľa a dlžníka o zabezpečení záväzku blankozmenkou v kontexte s ostatnými zabezpečovacími inštitútmi, dohodnutými v zmluve, spôsobuje hrubú nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S ohľadom na to, že nejde o individuálne dohodnutú zmluvnú podmienku, má súd za to, že ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 O.z. neplatná. V dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky, za ktorú považoval dohodu veriteľa dlžníka (žalovaného) o zabezpečení jeho záväzku zo zmluvy o úvere blankozmenkou, má za to, že táto neplatnosť zmenkovej zmluvy o zabezpečení záväzku, i keď nespôsobuje neplatnosť samotnej zmenky, znamená to v tomto prípade neexistenciu kauzálneho vzťahu medzi pohľadávkou zo zmluvy

o úvere a žalovanou zmenkou, ktorá ju mala zabezpečovať, čoho dôsledkom je nedostatok dôvodu na použitie zmenky ako zabezpečovacej. Zo zmenky je zrejmé, že túto indosamentom nadobudol žalobca a keďže v dôsledku neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v bode 14 VPPÚ, veriteľovi nevzniklo právo vyplniť blankozmenku, tak veriteľ nemal v čase indosamentu zmenky práva a povinnosti z predmetnej zmenky a teda nemohol práva zo zmenky previesť na žalobcu. Súd sa zaoberal zmenkovou sumou s textom: „zmenkový úrok 0,25% denne od 29.03.2010 a posúdil takto formulovanú úrokovú doložku na zmenke ako neúčinnú v zmysle čl. I § 5 ods. 2 zákona č. 191/1950 Z.z. z dôvodu jej nejasnosti a nezrozumiteľnosti“. Z dôvodu neúčinnosti úrokovej doložky na zmenke, žalovanému nevznikla povinnosť platiť uplatnený zmenkový úrok 0,25% denne. Preskúmaním zmluvy o úvere č. 301000005 zo dňa 29.03.2010, ktorú uzavrel žalovaný ako dlžník s veriteľom Pohotovosť, keď mu poskytol finančné prostriedky 100,- Eur, ktoré sa zaviazal vrátiť v lehote jedného roka zvýšené o príslušný poplatok 68,- Eur, čo predstavuje 68% z istiny úveru, teda spolu 168,- Eur. Konštatoval, že uvedený poplatok nebol spriehľadnený vo forme ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko ju predmetná zmluva neobsahuje. K tomu žalovaný mal v prípade splatnosti celého dlhu a uplatnenia práv zo zmenky zaplatiť dohodnutý zmenkový úrok 0,25% denne zo zmenkovej sumy, čo predstavuje 91,25% ročne, ako aj zákonný 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy. Z uvedeného vyplýva, že zmluva o úvere vykazuje zjavné znaky vybočenia z pravidiel morálky pri poskytovaní úverov a je v rozpore s dobrými mravmi a z toho dôvodu, je v zmysle § 39 O.z. neplatná, lebo svojim účelom a dôsledkami obchádza zákon. V dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere i VPPÚ, veriteľovi Pohotovosť s.r.o. nevzniklo právo na blankozmenky. Žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko v konaní nebola preukázaná aktívna legitimácia žalobcu na uplatnenie práv zo zmenky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal odvolanie žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že v prejednávanej veci došlo zo strany súdu jeho konaním, ako aj rozhodnutím k porušeniu práva Európskej únie, a to čl. 4, 5 a 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007 z 11.07.2007, ktoré má všeobecnú pôsobnosť, je záväzný vo všetkých svojich častiach a je priamo aplikovateľné v Slovenskej republike. Poukázal na to, že žalovaný nedoručil súdu žiadnu žalobnú odpoveď v súlade s čl. 5 ods. 3 alebo 6 Nariadenia pre súd prvého stupňa bol povinný postupovať podľa čl. 7 ods. 3 Nariadenia. Súd prvého stupňa však vo veci vykonal dokazovanie okrem iného aj oboznámením sa s úverovou zmluvou, pričom tak žalobca, ako aj žalovaný takýto dôkaz a dokazovanie nenavrhl, teda súd prvého stupňa vykonal nikým nenavrnuté dokazovanie a to bez účasti účastníkov konania, svojvoľne rozšíril rozsah vykonaných dôkazov, dokazovanie vykonal nezákonným spôsobom a najmä neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, či navrhnúť ďalšie dokazovanie. Zdôraznil, že on, žalobca predložil súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorá spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zák. č. 191/1950 Zb. a žalovaný voči forme a obsahu zmenky ani nenamietal. Neexistovala tak žiadna okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. V danej veci mohol a mal súd rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Z uskutočnených prednesov sporových strán počas písomnej fázy konania (koncentračná zásada podľa čl. 5 Nariadenia) a vykonaného dokazovania vedeného na základe návrhov sporových strán, nevyplývala potreba vykonať ďalšie nenavrnuté dôkazy. O jeho práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva mal súd prvého stupňa vychádzať pri rozhodnutí o žalobe len z predloženej zmenky. Keďže žalovaný nemohol na základe čl. 5 ods.3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, čo však neurobil, preto musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd z vlastnej iniciatívy nie je oprávnený k tomu, aby postupom podľa § 120 ods.1, veta prvá O.s.p. vznášal námietky voči zmenke bez návrhu žalovaného, čím by ho v konaní neobjektívne podporil na ťarchu žalobcu. Ak tak súd učiní, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania, ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. V danej veci súd prvého stupňa, bez návrhu žalovaného vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany nedovoľoval, pohľadávku žalobcu nerozporoval, svojim konaním ju prakticky uznal, takže súd prvého stupňa sám iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre žalovaného dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu. Takýto postup súdu je v právnom štáte neprijateľný a predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods.1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odvolaní ďalej poukázal na to, že je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom

akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu, pričom ide o zmenku platnú, ktorá je abstraktným samostatným záväzkom neakcesorickej povahy a nie je možné ju spájať ani podmieňovať inými okolnosťami než tými, ktoré sú uvedené na zmenke. Súd prvého stupňa sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Sb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu, predovšetkým ignoroval ust. § 17 ZŠZ, z ktorého vyplýva, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak tak v sporovom konaní nemôže robiť žalovaný, tým menej tak môže robiť sám súd. Súd porušil poučovaciu povinnosť prekročením ustanovenia § 5 ods. 1 O.s.p., ďalej porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Uvedené zistenie, či konštatovanie súdu nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a je založené len na domnienke a presvedčení súdu, ktoré nemôže byť podkladom pre jeho rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie v konštatovaní súdu o poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovaného je založené na domnienke a presvedčení súdu, lebo toto nikto z účastníkov netvrdil. Podobne súd prvého stupňa argumentáciu o nejasnosti a nezrozumiteľnosti formulácie úrokovej doložky opiera okrem iného o VPPÚ, obsah ktorých nie je jemu - žalobcovi známy. Z uvedených dôvodov je napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Žalovaný uplatnený nárok nepoprel, no napriek tomu súd žalobu zamietol. Jemu, žalobcovi ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom aj tým, že súd zásadným spôsobom porušil zásadu kontradiktórnosti. Rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie pred týmto súdom je podľa jeho názoru postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a preto s ohľadom na vyššie uvedené dôvody odvolania navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil, návrhu na zaplatenie žalovanej pohľadávky v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré v odvolaní vyčíslil v sume 18,26 Eur bez DPH za podané odvolanie a 7,81 Eur bez DPH ako paušálnu náhradu.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd v konaní zistil, že pred súdom prvého stupňa došlo k vadám v postupe súdu podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, keď súd prvého stupňa postup v konaní, ktorý vyplýva najmä z Nariadenia, ale aj z Občianskeho súdneho poriadku nedodrжал a v súlade s § 120 O.s.p. nepostupoval ani pri dokazovaní. Súd prvého stupňa nepoučil účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. Tým, že neposkytol odvolateľovi poučenie o dôkaznej povinnosti, a to v nadväznosti na ním deklarovaný iný právny názor na žalobcom uplatnený nárok napriek tomu, že to bolo s prihliadnutím na stav a charakter konania potrebné. V dôsledku absencie poučenia nedošlo zo strany žalobcu k uplatneniu procesných práv, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože žalobca nemohol splniť svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť vo vzťahu k inému právnomu posúdeniu veci, keď okresný súd nárok žalobcu uplatnený zo zmenky posúdil ako vzťah spotrebiteľský bez toho, aby boli na takýto postup súdu splnené zákonné podmienky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne aj z toho dôvodu, že vec nesprávne právne posúdil, pretože nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Podľa čl. 5 ods. 1 Nariadenia, je európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu v zásade písomné a súd vec prejedná ústne len vtedy, ak to považuje za potrebné alebo ak to navrhne niektorá zo strán.

Podľa čl. 19 Nariadenia, pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, sa európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p., pojednávania nie je potrebné nariadovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p., v rámci prípravy pojednávania, súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p., súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Príprava pojednávania predchádza úkonu vytýčenia pojednávania resp. vytýčenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia. Podmienkou na uskutočnenie tohto úkonu je podľa § 114 ods. 2 O.s.p. doručenie žaloby spolu s prílohami žalovanému na vyjadrenie a poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Súd je povinný pred procesným rozhodnutím o skončení dokazovania alebo pred rozhodnutím bez nariadenia pojednávania poučiť účastníkov, že v súdom určenej lehote môžu predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, že v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti sa na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti nebude prihliadať a že neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti môžu byť odvolacím dôvodom len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a O.s.p.. Splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú. Súd prvého stupňa musí splniť túto poučovaciu povinnosť s osobitným zreteľom na to, že spravidla ide o poslednú reálnu možnosť predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky a skutočnosti, ktoré by mohli priniesť skutkové poznatky nevyhnutné na úspech žaloby alebo účinnú obranu proti nej. Ak súd prvého stupňa dôjde k záveru, že doterajšie výsledky dokazovania vytvorili taký skutkový základ pre súdne rozhodnutie, ktorý vyžaduje zmenu právneho posúdenia skutkového stavu, o ktorej však účastníci nevedia alebo ani nemôžu vedieť z objektívnych príčin, je povinný o tom účastníkov poučiť, poskytnúť primeranú lehotu na vyjadrenie sa, zároveň musí účastníka poučiť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., čo v danej veci absentuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa § 120 ods.1 O.s.p., ktoré účastníci konania nenavrhl z dôvodu, že ich vykonanie bolo podľa jeho názoru nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Faktom však je, že súdom vykonané dokazovanie nebolo vykonané na tvrdenia žalobcu, ktorý jasne, úplne a zrozumiteľne v tlačive A uplatnil práva zo zmenky a ktorý uviedol, že nie je jej pôvodným majiteľom, ale je indosatárom. Žalovaný voči forme a obsahu zmenky nevzniesol žiadne námietky a ani žiadne návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Napriek tomu prvostupňový súd vykonal dokazovanie úverovou zmluvou, spolu s VPPU, ktoré žiaden z účastníkov nenavrhol vykonať. Odvolací súd nemal z obsahu spisu preukázané splnenie poučovacej povinnosti.

Pre vyššie uvedené pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa v ďalšom konaní opätovne vec prejedná, účastníkov riadne poučí v zmysle príslušných ustanovení O.s.p.

Odvolací súd dáva okresnému súdu na zváženie možnosť prerušenia konania z dôvodu, že Krajský súd v Prešove predložil Súdnemu dvoru Európskej únie dňa 16.10.2013 v obdobnej veci prejudiciálnu otázku v znení: či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl. 4 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offio preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla. Konanie je vedené Súdnym dvorom Európskej únie ako vec C-558/13 a dospiať v nej rozhodnuté nebolo.

Podľa ustanovenia § 224 ods. 3 O.s.p., rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.